

(๑) รายงานกระบวนการพิจารณา
(อ่านคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด)

(ต. ๑๒)

คดีหมายเลขดำที่ ๙๒๗/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๒๐๑๐/๒๕๕๗

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๑๑ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายสินธ์ สิงห์พัน ผู้ฟ้องคดี
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดี
กับพวงรวม ๓ คน

วันนี้ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา ศาลได้อ่านผลแห่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๙๐/๒๕๖๓ โดยได้แจ้งกำหนดให้คู่กรณีทราบโดยชอบแล้ว ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี และนายชาติชาย พิทักษ์ธนาคม ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีทึ้งสามมาศาล

ศาลได้อ่านผลแห่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดให้คู่กรณีที่มาศาลฟังแล้ว อนุญาตให้คู่กรณีที่มาศาลคัดถ่ายสำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คำแฉลงการณ์ของตุลาการผู้แต่งคดี และรายงานกระบวนการพิจารณาในวันนี้ได้ โดยให้ชำระค่าธรรมเนียมตามระเบียบ

เสร็จสิ้นการอ่านผลแห่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด เวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา และให้แจ้งการอ่านให้สำนักประธานศาลปกครองสูงสุดทราบ./อ่านแล้ว

นายสุรเชษฐ์ มโนเมยกิจ
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ลงชื่อ ๖๗๘ (๖๗๘) ก.๖๗๘ ผู้ฟ้องคดี
(นายสินธ์ สิงห์พัน)

ลงชื่อ
(นายชาติชาย พิทักษ์ธนาคม) ผู้รับมอบอำนาจจาก
ผู้ถูกฟ้องคดีทึ้งสาม

มาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และมิใช่ปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ จึงต้องห้ามอุทธรณ์ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่รับวินิจฉัย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในอุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงานเป็นเหตุให้กรมศิลปากรดำเนินคดีในข้อหาบุกรุกภักบัญฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวไม่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดี และไม่มีผลให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุมัติให้เลิกจ้างผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้น เป็นการเลิกจ้างที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรืออาจทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่จำต้องวินิจฉัย การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายฤทธิ์ วงศ์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย วัฒนาภรณ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอमพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แต่งคดี : นายเชี่ยวชาญ สุขช่วย

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

11 ส.ค. 2563
(๗. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อป. ๑๓/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ ศน. ๕๗๒๕๖๓

ในพระบรมราชโถลี

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายสินธ์ สิงห์พัน

ผู้ฟ้องคดี

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๑
ผู้อำนวยการโรงเรียนมาลีตรียมอุดมศึกษา ที่ ๒
รองผู้อำนวยการโรงเรียนมาลีตรียมอุดมศึกษา ที่ ๓
ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๕๗๓/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ ๒๐๑/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นนักการการโรงสังกัดมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ข่ายปฏิบัติงานที่โรงเรียนมาลีตรียมอุดมศึกษา ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และไม่ได้รับการปรับฐานเงินเดือนบุคลากรประจำเพิ่มร้อยละ ๓๐ ตามมาตรการการปรับเงินเดือนบุคลากรให้เหมาะสมกับภาระที่ควรจะได้รับ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว แต่ได้รับหนังสือชี้แจงไม่ตรงประเด็นเกี่ยวกับการปรับฐานค่าจ้างร้อยละ ๓๐ อีกทั้งผู้บริหารของโรงเรียนมาลีตรียมอุดมศึกษาได้ส่งตัว

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้พ้องคิดกลับไปปฏิบัติหน้าที่เดิมในสังกัดกองกลาง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตามหนังสือสำนักงานอธิการบดี ที่ ศธ ๖๑๐๐.๑/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ลงลายมือชื่ออนุมัติใบเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้พ้องคดี เนื่องจาก ไม่พอใจที่ผู้พ้องคิดร้องเรียนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ผู้พ้องคดีได้ติดตาม ทางตามเงินค่ารักษาพยาบาลจากฝ่ายทะเบียน แต่ได้รับแจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ลงลายมือชื่อ อนุมัติให้ และแจ้งให้ผู้พ้องคิดนำคำร้องเบิกค่ารักษาพยาบาลไปพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง จึงจะอนุมัติ เป็นสาเหตุให้ผู้พ้องคดีไม่อาจเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลิกจ้างผู้พ้องคิดตามหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๐.๑/๑๓๕๓ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ และคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๗๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อนุมัติให้ผู้พ้องคิดออกจาก การปฏิบัติงาน โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ทั้งที่ยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาสอบสวนเรื่องร้องเรียนกรณีผู้พ้องคดีไม่ได้รับ การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและปรับฐานเงินเดือน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จ่ายเงินเดือน ให้ผู้พ้องคิดตามปกติในระหว่างที่ผู้พ้องคดีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งเลิกจ้างดังกล่าว ผู้พ้องคดี เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้พ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้พ้องคดีตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๙ และปรับฐานเงินเดือนบุคลากรประจำเพิ่มร้อยละ ๓๐ ตามมาตรการ การปรับปรุงเงินเดือนบุคลากรให้แก่ผู้พ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอนุมัติใบเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลตามเอกสาร ที่ผู้พ้องคดีได้ส่งไว้แล้ว

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนการสั่งคืนตัวผู้พ้องคดีไปสังกัดกองกลาง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๔. เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๗๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่เลิกจ้างผู้พ้องคดี

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าจ้างให้ผู้พ้องคดีตามปกติจนกว่าจะมีคำพิพากษา ถึงที่สุด

๖. ระงับการสั่งให้ผู้พ้องคดีย้ายออกจากที่พักปัจจุบันเป็นการชั่วคราว เนื่องจากอยู่ในระหว่างการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๓ ไม่รับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้คำสั่งของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๗๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่เลิกจ้างผู้ฟ้องคดียังไม่มีผลใช้บังคับ ให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ในที่พักเดิมต่อไป และให้ได้รับค่าจ้างต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดไว้พิจารณา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๓ ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในข้อหาที่ ๑ ข้อหาที่ ๒ และข้อหาที่ ๓ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องบางข้อหาไว้พิจารณา ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๔๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไม่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามข้อ ๒ ของประมวลมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของบุคลากร พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๓ และข้อ ๕๓ (๒) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีนำคำมາฟ้องและยอมรับข้อเท็จจริงว่าได้รับคำสั่งให้ออกจากงานหรือเลิกจ้างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ จากนางสาวรัชนา ทรัพย์วิจิตร ผู้ฟ้องคดีต้องยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการบริหารงานบุคคลฯ ภายในกำหนดสามสิบวัน เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าว จึงไม่มีสิทธินำคำมາฟ้องต่อศาล และการที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้รับหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๔๐๙.๖ (๓.๙)/๖๔๘๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ส่งเรื่องร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมเกี่ยวกับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและเรื่องอื่น ๆ ของผู้ฟ้องคดีให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยตรวจสอบข้อเท็จจริงตามข้อร้องเรียนและให้ผู้มีอำนาจพิจารณาการร้องทุกข์พิจารณาและแจ้งผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยตรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มอบหมายให้พระมหาดำรงค์ ศิริคุตโต หัวหน้าฝ่ายบริหารงานบุคคลพิจารณา และพระมหาดำรงค์ ศิริคุตโต ได้มีหนังสือ ที่ ๗๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการร้องทุกข์ต่อหัวหน้าส่วนงาน และหากยังไม่ได้รับการแก้ไขก็ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาขั้นสูงขึ้นไปอีก แต่ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่าไม่สนใจที่จะดำเนินการตามระเบียบหรือคำสั่งใด ๆ ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เนื่องจากได้ร้องทุกข์ต่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแล้ว ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามข้อ ๕๓ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วย

/การบริหารงาน...

การบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่มีเรื่องร้องทุกข์ที่จะเข้าสู่กระบวนการให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยต้องพิจารณา

เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เรียกประชุมอาจารย์และเจ้าหน้าที่เพื่อแจ้งให้ทราบถึงการปฏิบัติงานตามภาระงานและนโยบายของมหาวิทยาลัย แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๓.๔/๐๗๖ (ที่ถูกคือ ๖๑๐๓.๔(๑)/๐๗๖) ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ แจ้งภาระงานของนักการการโรงเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีถือปฏิบัติตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมอบให้พระมหาสุดใจ ชยวุฒิโณ อาจารย์โรงเรียนบาลี เตรียมอุดมศึกษาเรียกผู้ฟ้องคดีมาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมไปพบ อีกทั้งไม่อยู่ปฏิบัติงานในเวลาทำการ ไม่ช่วยเหลืองานในเวลาที่โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมและไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๓.๔(๑)/๑๒๒ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๒ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำเรื่องดังกล่าวเข้าปรึกษาในคณะกรรมการบริหารงานบุคคล และในการประชุมคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ครั้งที่ ๘/๒๕๔๒ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยผู้ฟ้องคดีและมอบหมายให้นัด鞫ิตรดำเนินการตามประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง วินัย การรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๔๓ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๕๙๖/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง วินัย การรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๔๓ และประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนบุคลากรผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัย พ.ศ. ๒๕๔๓ และเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเมื่อได้มีการสอบสวนแล้ว ผลการสอบสวนไม่ได้ความว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดที่จะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีถือว่ามีลักษณะของในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย จึงเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงานตามความในข้อ ๔๗ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑

/โดยได้รับ...

โดยได้รับค่าชดเชยตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัตไว้ในมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
แรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และได้เสนอรายงานการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ จำนวนนี้
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอความเห็นดังกล่าวให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลพิจารณา
ซึ่งในการประชุมคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ครั้งที่ ๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓
มีมติให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยตามความในข้อ ๕ (๖) ของ
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑
โดยให้ขาดจากตำแหน่ง เลขที่ และเงินเดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป และให้
จ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๐ เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายตามความในข้อ ๕ (๔)
ของระเบียบมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการจ่ายเงินชดเชย พ.ศ. ๒๕๔๕
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓
ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก การปฏิบัติงานตามมติของ
คณะกรรมการบริหารงานบุคคล โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป
แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเคยข่มขู่ว่าจะใช้อาวุธปืนทำร้ายเจ้าหน้าที่ที่ไปประสานหรือแจ้งคำสั่งได้ ๆ
ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จะบันลงวันที่
๘ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจค้นบ้านพักพนอาวุธปืนชนิดต่าง ๆ จำนวน
๑๑ กระบอก พร้อมกระสุนจำนวนมาก จึงถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้แจ้ง
คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยส่งจดหมายลง磅เปียนไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๕
สิงหาคม ๒๕๕๓ ตามใบตอบรับของบริษัท ไพรัตน์ไทย จำกัด จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้ส่งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยชอบแล้ว และเมื่อครบกำหนด ๓๐ วันตามที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี
มารับเงินชดเชยดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียังคงเพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมอบหมายให้เจ้าหน้าที่
นำเงินค่าชดเชยไปวางทรัพย์ต่อสำนักงานมังคบัดีพระนครศรีอยุธยาต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้ดำเนินการเกี่ยวกับกรณีของผู้ฟ้องคดีโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ
และประกาศของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยโดยถูกต้องครบถ้วนแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ในการสอบสวน
ทางวินัยผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการในรูปแบบคณะกรรมการสอบสวนโดยมีการจัดทำรายงานการประชุม^๑
ทุกครั้ง แต่เอกสารการประชุมและรายงานการประชุมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้สูญหาย
ในเหตุมหาอุทกภัยที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งเอกสาร
ทั้งหมดได้เก็บรักษาไว้ที่ห้องทำงานฝ่ายนิติการ ซึ่งอยู่ชั้นล่างสุดของอาคารสำนักงานอธิการบดี

/จึงมีเพียง...

จึงมีเพียงรายงานการประชุมของคณะกรรมการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยการสอบสวนดังกล่าว ประธานกรรมการสอบสวนมอบหมายให้เจ้าหน้าที่นำคำสั่งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบและแจ้งสิทธิในการคัดค้านผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการตามข้อ ๔ ของประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนบุคคลากรผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัย พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับจึงได้ปิดสำเนาคำสั่ง ณ ห้องพักของผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งได้ส่งทางไปรษณีย์ ณ ภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๓ ของประกาศดังกล่าว โดยประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและให้สิทธิในการอ้างพยานบุคคล และพยานเอกสาร เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยส่งหนังสือดังกล่าว ณ ที่พักของผู้ฟ้องคดีภายในอาคารของมหาวิทยาลัย ซึ่งผู้ฟ้องคดีอยู่ภายนอกห้องแต่ไม่ยอมเปิดประตูรับเอกสาร เจ้าหน้าที่จึงได้เสียบเอกสารไว้ที่ประตูทางเข้าห้องพักของผู้ฟ้องคดี ซึ่งถือว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนบุคคลากรผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัย พ.ศ. ๒๕๕๓ ครบถ้วนแล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๗๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากการปฏิบัติงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากการปฏิบัติงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และตามสัญญาจ้างบุคคลากรประจำ ตำแหน่ง วิชาการ ปฏิบัติการวิชาชีพและบริหารทั่วไป มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ก็ไม่มีข้อกำหนดให้กรณีที่มีคำสั่งให้ออกหรือเลิกจ้าง ผู้ฟ้องคดีจะต้องร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการบริหารงานบุคคลก่อนการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนการฟ้องคดีตามมาตรา ๓๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๕๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

/ทางวินัย...

ทางวินัยผู้ฟ้องคดี การณ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ๒ เรื่อง ดังนี้ ๑. ขัดคำสั่ง หรือหลักเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยประธรรมวินัย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ๒. ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ดูดต่องกันเป็นเวลานานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดี ไม่ประสงค์จะชี้แจงหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาใด ๆ เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้จัดทำรายงานการสอบสวน (แบบ ส.ว.๖) ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผลการสอบสวนพบว่า ผู้ฟ้องคดีมีมูลทินมัวหมองในเรื่องที่ถูกกล่าวหา กล่าวคือ มีพฤติกรรมขัดคำสั่งหรือหลักเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งการในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยเกิดความเสียหาย และเมื่อผู้บังคับบัญชาเรียกให้เข้าพบเพื่อให้ทราบถึงภาระงาน ที่ต้องรับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยไม่ยอมรับมอบภาระงานและไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย หากให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจมีคำสั่งให้ออกจากงานได้ตามข้อ ๕๗ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยให้จ่ายเงินชดเชยตามหลักเกณฑ์ ในมาตรा ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เห็นว่า เมื่อพิเคราะห์ รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนแล้วปรากฏว่า พยานบุคคล จำนวน ๗ ราย ประกอบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ให้ถ้อยคำว่า "ได้รับทราบ จากอาจารย์หลายท่านว่า ผู้ฟ้องคดีได้ละทิ้งหน้าที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสะอาด ไม่เทขยะมูลฝอย ไม่ดูแลความเรียบร้อย เปิด – ปิดไฟ ประตูหน้าต่างก่อนและหลังเลิกงาน ที่อาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๒ เป็นต้นมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ เรียกผู้ฟ้องคดีให้เข้าพบเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมเข้าพบและหลบเลี่ยง มาโดยตลอด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ทำบันทึกข้อความมอบภาระงานให้รับผิดชอบ พร้อมแนบเอกสารภาระงานของนักการการโรงไปด้วย ตามหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๓.๔(๑)/๐๒๖ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยมอบให้พระมหาสุดใจ ชยุทธาโณ เรียกผู้ฟ้องคดีมาพบและลงชื่อรับทราบภาระงาน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมมาพบ พระมหาสุดใจ ชยุทธาโโน ให้ถ้อยคำว่า ประมาณ

/๒ ปี มาแล้ว...

๒ ปี มาแล้ว ไม่เคยเห็นผู้ฟ้องคดีมาทำความสะอาดในอาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ และห้องพักครู อาคารสังฆิกเสนาสน์ และทราบว่าอาจารย์ที่ทำการสอนและนิสิตต้องช่วยกันทำความสะอาด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปตักเตือน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมปฏิบัติตาม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรียกให้ไปพบกลับหลบเลี่ยงไม่ยอมไปพบและไม่อยู่ปฏิบัติงานในเวลาทำการ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบให้ตนนำหนังสือที่ ศธ ๖๑๐๓.๔(๑)/๐๒๖ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พร้อมเอกสารซึ่งเป็นภาระงานมอบให้กับผู้ฟ้องคดี แต่ไม่พบผู้ฟ้องคดีจึงได้เสียบหนังสือดังกล่าวไว้ที่ประตูห้องของผู้ฟ้องคดี และได้นำกดดวยจากอีกครั้งหนึ่ง และพระทอง ฐิตปณโญ พระมหาทวีบุตร รัมย์สุรี นายวิวรรณ สายแสง นายสานนท์ วิบูลย์ศิลป์ และนายประสงค์ สนธิรักษ์ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอาจารย์ของโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา ให้ถ้อยคำสอนคล่องต้องกันว่า ประมาณ ๒ ปี มาแล้ว ไม่เคยเห็นผู้ฟ้องคดีมาทำความสะอาดในอาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ อาจารย์และนิสิตต้องช่วยกันทำความสะอาดกันเอง กรณีเจึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาและไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจริง อันเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ในการดูแลรักษาความสะอาดอาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ และพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวหากให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แม้ตามทางการสอบสวนจะไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่มหาวิทยาลัย แต่พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งการในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้บังคับบัญชาเรียกให้เข้าพบเพื่อให้ทราบถึงภาระงานที่ต้องรับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีก็เพิกเฉยโดยไม่ยอมรับภาระงานและไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่า พฤติกรรมการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีผลทิ้นแม้วมองในเรื่องที่ถูกสอบสวน เห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงานโดยให้จ่ายเงินชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอ จึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากภาระงานปฏิบัติงาน จึงเป็นการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยซึ่งเป็นคู่สัญญา จึงไม่ต้องชำระค่าจ้างให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก การปฏิบัติงาน มีมูลกรณีสืบเนื่องมาจากการฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นคนละกรณี กับเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนจากการที่ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและไม่ได้รับ การปรับฐานเงินเดือนบุคลากรประจำเพิ่มร้อยละ ๓๐ ซึ่งมีกระบวนการพิจารณาแยกต่างหาก จากกระบวนการดำเนินการทางวินัย ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และแก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ว่า เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดี ออกจาก การปฏิบัติงาน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนเรื่องการขึ้นเงินเดือน การปรับฐานเงินเดือน และเรื่องอื่น ๆ ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปปฏิบัติหน้าที่จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามใช้เป็นโอกาสในการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีไม่พึงคำสั่งและไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตน จนต้องถูกสอบสวนและลงโทษทางวินัย เพราะผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะใจกลั้นแกลงให้ผู้ฟ้องคดี ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่โดยการประภาคต่อสาธารณชนว่าให้ผู้ฟ้องคดีย้ายออกไปจากโรงเรียน บาลีเตรียมอุดมศึกษา เพราะผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมิติในที่ประชุมว่าจะยุบและย้ายโรงเรียน ทั้งสามแห่งเข้าไปรวมที่วัดศรีสุธรรม กรุงเทพมหานคร และสังหารไม่ให้ผู้ฟ้องคดีติดตามไปด้วย ทำให้ผู้ฟ้องคดีเกิดความอับอายจนไม่กล้าไปปฏิบัติหน้าที่ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้เจตนาขัดคำสั่ง หรือหลอกลวงไม่เข้าพบผู้บังคับบัญชาแต่เกิดจากความจำเป็นต้องกระทำ เนื่องจากผู้ฟ้องคดี เกรงกลัวไม่กล้าที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ จึงได้พากอญ្យที่เดิมเป็นการชั่วคราวเพื่อรอดคำสั่งของศาล แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกลับใช้เป็นโอกาสเพื่อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีไม่พึงคำสั่งต่าง ๆ รวมทั้ง ไม่ปฏิบัติหน้าที่ ทั้งที่การที่ผู้ฟ้องคดีต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ดังแต่ต้นก็เป็นเพราะคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเอง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากงาน ยังเป็นสาเหตุที่ทำให้กรรมศิลปการดำเนินคดีในข้อหาบุกรุกบันผู้ฟ้องคดีอีกด้วย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งแปลความ "ได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสงค์จะขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งเลิกจ้างผู้ฟ้องคดี"

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า เนื่องจากคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๕๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยผู้ฟ้องคดีว่า มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ๒ เรื่อง ดังนี้ ๑. ขัดคำสั่งหรือหลอกลวงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎ ข้อบังคับ

/ระบุ...

ระเบียบ คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย เป็นเหตุให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ๒. ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันควร เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งต่อหน้าที่เป็นเวลานานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงานที่มีอยู่จนผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายแต่ผู้ฟ้องคดีก็ยังเพิกเฉย โดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ดำเนินการสอบสวนโดยแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ชี้แจงหรือนำเสนอสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้ดำเนินการสอบสวนตามเอกสารและพยานบุคคลจำนวน ๗ ราย และถึงแม้ว่าจะไม่มีพยานหลักฐานที่จะรับฟังได้ว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง แต่ผลการสอบสวนก็รับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย ไม่มีผู้ทำความสะอาดอาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่า หากให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงานได้ตามความในข้อ ๕๗ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้จ่ายค่าชดเชยตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ และคณะกรรมการบริหารงานบุคคลในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ มีมติเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงานปฎิบัติงานโดยขาดจากตำแหน่งหน้าที่และเงินเดือน เพราะมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป เห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนภายใต้ข้อบังคับและประกาศมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยแล้ว จึงไม่ได้เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่าถูกกลั่นแกล้งจนถูกสอบสวนเป็นเหตุให้ต้องออกจากงานอย่างไม่เป็นธรรม และการที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากงาน ก็มีเหตุผลจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติงานตามหน้าที่และขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการที่ผู้ฟ้องคดี

/โปรดเรียน...

ไปร้องเรียนเรื่องเงินเดือนและการปรับฐานเงินเดือนตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งผู้ฟ้องคดี มิได้กล่าวอ้างอุทธรณ์ในประเด็นนี้ไว้ตั้งแต่ศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียืนคำชี้แจง ฉบับลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ว่า ตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวหารว่าผู้ฟ้องคดีขัดคำสั่งผู้บริหารที่สั่งการตามหน้าที่และไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายนั้น เนื่องจากผู้บริหารใช้อเอกสารเท็จมากล่าวโทษผู้ฟ้องคดี ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดี ไม่เข้าพบผู้บริหารและไม่เข้าไปปฏิบัติหน้าที่เพรากลัวว่าจะได้รับอันตราย อีกทั้งการที่ผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาทางวินัยเนื่องจากผู้บริหารไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์ไปยังกระทรวงศึกษาธิการ

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยว่า จากระ哥บคำแฉ่งการณ์ของตุลาการผู้ແຄລັງຄດີ

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี ก្នາມຫມາຍ ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักการการโรง สังกัดมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตามสัญญาจ้างบุคลากรประจำ ตำแหน่งวิชาการ ปฏิบัติการ วิชาชีพและบริหารทั่วไป มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ โดยผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ช่วยงานที่โรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา มีหน้าที่ดูแล รักษาความสะอาดอาคารสังฆิกเสนาสน์ (ตึกเหลือง) และอาคารมหาธาตุวิทยาลัย ทั้งภายในและภายนอก เปิด – ปิดไฟ ประตู หน้าต่างก่อนถึงเวลาปฏิบัติงานและหลังเลิกงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๓.๔(๑)/๑๒๒ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงาน กรณีนักการการโรงไม่ปฏิบัติหน้าที่ว่า เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ได้รับทราบจากอาจารย์ หลายท่านว่า ผู้ฟ้องคดีได้ละทิ้งหน้าที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสะอาด ไม่เชยยะมูลฝอย ไม่ดูแลความเรียบร้อย เปิด – ปิดไฟ ประตูหน้าต่างก่อนและหลังเลิกงานที่อาคารมหาธาตุ วิทยาลัยชั้น ๔ ซึ่งเป็นสำนักงานและเป็นสถานที่ทำการเรียนการสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๖ เป็นต้นมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำบันทึกมอบภาระงานให้รับผิดชอบ พร้อมแนบเอกสารภาระงานของนักการการโรงไปด้วย ตามหนังสือ ที่ ศธ ๖๑๐๓.๔(๑)/๐๒๖ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ โดยมอบหมายให้พระมหาสุดใจ ชยวุฒิโถ เรียกผู้ฟ้องคดี มาพบและลงนามรับทราบภาระงาน แต่ผู้ฟ้องคดีหลบเลี่ยงไม่ยอมมาพบ และไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงานที่มีอยู่จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๕ เดือนแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้

/นำเรื่อง...

นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อกคณะกรรมการบริหารงานบุคคล เพื่อพิจารณา และในการประชุม
 คณะกรรมการบริหารงานบุคคล ครั้งที่ ๘/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒
 ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี จากนั้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๕๙/๒๕๕๒
 ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี
 กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ๒ เรื่อง ดังนี้ ๑. ขัดคำสั่งหรือหลักเลี่ยง
 ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎ ข้อบังคับ
 ระเบียบ คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
 ๒. ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่าง
 ร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ติดต่อ กันเป็นเวลานานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการสอบสวน
 ทางวินัยได้ดำเนินการสอบสวนโดยแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
 ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือให้ถ้อยคำหรือนำเสนอสืบ
 แก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มาชี้แจง จากนั้น คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้เสนอรายงาน
 การสอบสวน (แบบ ส.ว. ๖) ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดี
 ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการสอบสวนแล้ว ผลการสอบสวนพบว่า
 ผู้ฟ้องคดีมีผลที่น่าห่วงในเรื่องที่ถูกกล่าวหา กล่าวคือ มีพฤติกรรมขัดคำสั่งหรือหลักเลี่ยง
 ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎ ข้อบังคับ ระเบียบ
 คำสั่ง ประกาศของมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยเกิดความเสียหาย ทำให้ไม่มีผู้ทำความ
 สะอาดในอาคารมหาดุวิทยาลัยชั้น ๔ ผลการกระทำการของผู้ฟ้องคดีทำให้อาจารย์ผู้สอนรวมทั้ง
 เจ้าหน้าที่อื่นและนักเรียนต้องช่วยกันทำความสะอาดกันเอง อีกทั้งเมื่อผู้บังคับบัญชาเรียกให้
 เข้าพบเพื่อให้ทราบถึงภาระงานที่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบ กลับเพิกเฉยไม่ยอมรับมอบภาระงาน
 และไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย และหากให้ปฏิบัติตามต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่
 มหาวิทยาลัย กรณีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจมีคำสั่งให้ออกจากงานได้ตามความในข้อ ๔๗ (๖)
 ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ.
 ๒๕๔๑ โดยให้จ่ายค่าชดเชยตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ
 คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓
 เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓ มีมติให้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก
 ความเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬา
 ลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดี

/ออกจากรา...

ออกจากการปฏิบัติงานโดยขาดจากตำแหน่งหน้าที่และเงินเดือน เพราะมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ หากอยู่ปฏิบัติงานต่อไปอาจเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย ตามความในข้อ ๔๗ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ได้รับเงินชดเชยตามข้อ ๕ (๔) ของระเบียบมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการจ่ายเงินชดเชย พ.ศ. ๒๕๔๕ ทั้งนี้ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่เลิกจ้างผู้ฟ้องคดี ศาลมีผลคดีต่อมาตั้งแต่พิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลมีผล

ศาลมีผลคดีต่อมาตั้งแต่พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก การปฏิบัติงาน เป็นการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีโดยชอบด้วยข้อสัญญาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ข้อ ๔๗ กำหนดว่า อธิการบดีมีอำนาจสั่งให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยออกจากงานหรือเลิกจ้างได้ ในการสั่งให้ออกจากงานหรือเลิกจ้าง นอกจากให้ทำได้ในกรณีที่ระบุไว้ในข้ออื่นแห่งข้อบังคับนี้แล้ว ให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้ด้วย คือ... (๖) เมื่อบุคลากรของมหาวิทยาลัยผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการสอบสวนแล้ว ผลการสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำความผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีผลกันม้วหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้ปฏิบัติงานต่อไป อาจจะเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย ประกอบกับสัญญาจ้างบุคลากรประจำตำแหน่งวิชาการ ปฏิบัติการวิชาชีพและบริหารทั่วไป ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ระหว่างมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้ว่าจ้าง กับ ผู้ฟ้องคดี ผู้รับจ้าง ข้อ ๓ กำหนดว่า ผู้รับจ้างสัญญาว่าจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ กฎหมาย กฎ นโยบาย ข้อบังคับ ข้อกำหนด คำสั่ง และประกาศของมหาวิทยาลัยโดยเคร่งครัด ข้อ ๗ กำหนดว่า สัญญานี้ย่อสิ้นสุดเมื่อ... (๗) ถูกสั่งให้ออกหรือเลิกจ้างตามข้อ ๔๕ ข้อ ๔๗ และข้อ ๔๑ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือตามเหตุผล

/และความจำ...

และความจำเป็นอื่นที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยกำหนด

คดีนี้เมื่อพิจารณาผลการสอบสวนตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแล้ว ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีมูลกิจนิรนามองในเรื่องที่ถูกกล่าวหา กล่าวคือ มีพฤติกรรมขัดคำสั่งหรือหลักเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการให้นำมาที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ข้อบังคับ คำสั่ง และประกาศของมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย ไม่มีผู้ทำความสะอาดในอาคารมหาธาตุวิทยาลัยชั้น ๔ และผลของการกระทำการของผู้ฟ้องคดีทำให้อาจารย์รวมทั้งเจ้าหน้าที่อื่นและนักเรียนต้องช่วยกันทำความสะอาดกันเอง ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ยอมรับว่าไม่ได้ไปปฏิบัติตามภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามที่ถูกกล่าวหา และเมื่อผู้บังคับบัญชาเรียกให้เข้าพบเพื่อรับทราบภาระงานที่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยไม่ยอมรับมอบภาระงานและไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย อันถือเป็นการละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นゆ่ติว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหาและมีมูลกิจนิรนามองในเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย อันเป็นเหตุให้เลิกจ้างผู้ฟ้องคดีได้ตามข้อ ๕๗ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ ๓๒๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากการปฏิบัติงานตามมติคณะกรรมการบริหารงานบุคคล จึงเป็นการเลิกจ้างโดยชอบตามข้อ ๗ ของสัญญาจ้างบุคลากรประจำตำแหน่งวิชาการ ปฏิบัติการวิชาชีพและบริหารทั่วไป ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และ อุทธาณของผู้ฟ้องคดีที่ว่า เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีทิ้งสามให้ผู้ฟ้องคดีออกจากภาระงาน เป็นการเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนเรื่องการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน การปรับฐานเงินเดือน และเรื่องอื่น ๆ นั้น จึงรับฟังไม่ได้

สำหรับอุทธาณของผู้ฟ้องคดีที่ว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติตามภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เนื่องจากถูกผู้ถูกฟ้องคดีทิ้งสามกลั่นแกล้งโดยการประการต่อสาธารณชน ว่าให้ผู้ฟ้องคดีย้ายออกไปจากโรงเรียนมาเลี้ยงมอดมศึกษา เพราะผู้ถูกฟ้องคดีทิ้งสาม มีมติในที่ประชุมว่าจะยุบและย้ายโรงเรียนทั้งสามแห่งเข้าไปรวมที่วัดครีสตุธรรมฯ กรุงเทพมหานคร และสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟ้องคดีติดตามไปด้วย การที่ผู้ฟ้องคดีต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จึงเป็น เพราะคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทิ้งสามเอง นั้น เห็นว่า เป็นข้อเท็จจริงที่มิได้ยกขึ้นว่ากัน

/มาแล้วโดย...